

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

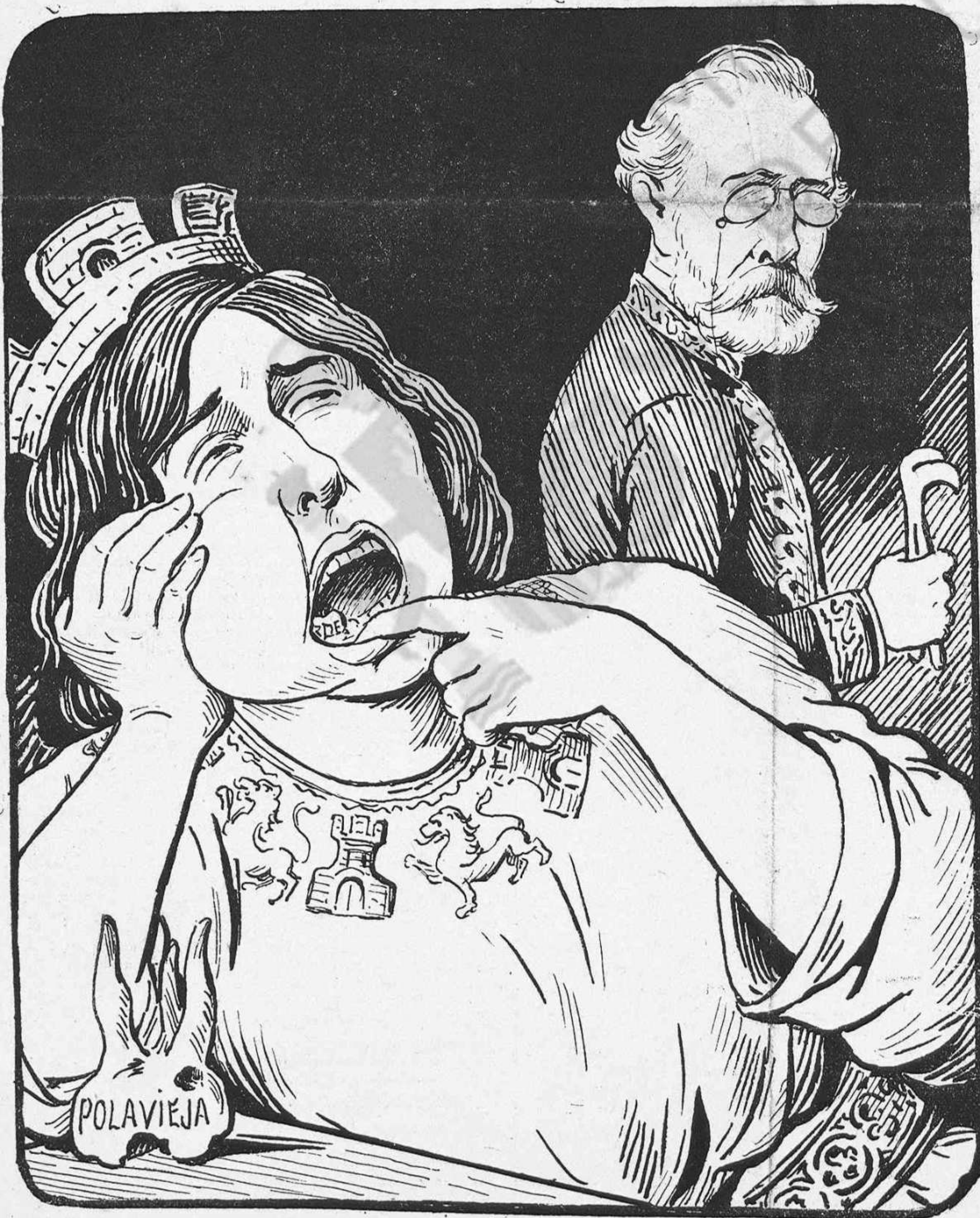
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Estranger. 2'50.

CAIXALS CORCATS

—Sr. Silvela: e tich que no sossego: ja que m' ha arrancat l' un, arrenquim l' altre.

LOS MATEIXOS GOSSOS

En Silvela ha lograt desempellegarse del seu company de glories y fatigas, el célebre Polavieja, quan aquest, després de la militarada de Madrid semblava que havia de menjar's ho tot. Pero á la qüenta 'ls jefes y oficiales que ab gran soroll de sabres y d' espuelas pujaren los esglahons del ministeri de la Guerra, no feren mes que assis-

tir al enterro del general de las ulleras fumadas ab alguns días de anticipació. Perque ja llavors tenia á frech de coll la traidora daga florentina. ¡Pobre D. Camilo! Ha mort com un bé.

Serveixin de alivio á las sevas cendras las piadosas oracions que no deixaran de dedicarli tots els freres y totas las mo'jas d' Espanya, en agra'himent á son probat misticisme, y en recort del dalit ab que 'l pobret sucava en las xicras de xocolate de tots los convents d' Espanya.

¡Oh Déu, y ab quina pena plorarán que haja caygut de son pedestal l' ángel custodi de la reacció ultramontana!

¡Y cómo recordarán aquell arch de triunfo de taulóns y arpillera, ab que varen obsequiarlo al arribar de Filipinas, arch que venia á ser lo punt de partida en lo camí que havia de conduhirlo al Ministeri de la Guerra, casi á la Dictadura!

Cert que á mida que anava avansant per aquest camí, mostrava mes y mes la seva insuficiencia. A cada pas s' anava rebaixant la seva talla: cada día s' anava tornant mes petit. Fins qu' en Silvela, medintlo de cap á peus de una mirada, va dir:

—Al últim ha arribat l' hora de donarli lo que 's mereix. Al final del camí 's troba, y no vull que 's queixi de mí per falta de consideracions. Pero ell ja 's fara càrrech de que si antes era com un gegant, avuy es com un nano. Per aixó si 'ls neos, quan arribá de Filipinas, varen ferli l' arch, jo avuy, perque puga sortir dignament del ministeri *li fare l' arquet*.

Y li ha fet deixantlo tan escorregut que ja ni 'l recurs li queda de anar á cridar ous á vendre.

No 's creguin que per aixó haja guanyat gran cosa la desventurada Espanya. Queda si fá no fá 'l mateix ministeri: Frá Camilo ha sigut sustituhit per Frá Marcelo, y parin de contar.

Neo era l' un; neo es l' altre: amich dels freres aquell, amich dels freres aquest. La reacció no ha perdut un pam de terreno ab lo cambi del ministre de la Guerra. Una mateixa boina vindria be en lo cap del guerrero que ha sortit y del guerrero qu' entra. Jura-ria que tots dos gastan escapularis de una mateixa fábrica, benehits en un mateix convent.

En la seva historia militar no hi ha mes diferencia sino que aixís com l' un fusellava als tagalos, l' altre reventava als espanyols.

Lo general Azcárraga sigué 'l brás dret de 'n Cánovas, el menador de las remadas humanas camí del es-

corxador. Produheix encara avuy pena y rabia 'l pensar ab aquelles expedicions de joves barba-mechs que per disposició de Frá Marcelo abarrota van los trasatlántichs, que 'ls conduïan á Ultramar, á morir miserablement ó á perdre la salut per tota la vida. Mes de doscents mil varen seguir aquesta ruta, culpables de no possehir trescents duros pera redimirse, ó de no haver-se fet novicis de qualsevol comunitat de ganduls.

Els pòchs que tornaren esquilts y cadavèrichs poden donar las gracias al devot ministre, que per ignorarho tot, no sabfa que aquell clima morífer se ceba cruelment en la joventut que no ha alcançat encara son compert desenvollop físich. Y per aquesta ignorancia estúpida, ja que no volém creure que procedís per mala voluntat, embarcava exclusivament débils reclutas de 18 y 19 anys, arrancats al amor de las familias proletarias y als debers del honrat treball ab que sostenían als seus pares.

Y encara 's deixava d'r pels seus tufiteraris lo gran organisador! Organizador fou realment; pero no com Carnot, que ho siguió de la victoria: Azcárraga fou l'organizador del gran desastre!

Sens dupte, en recompensa de aquests mèrits li han donat avuy la cartera de la Guerra.

No se sab encara si está ben disposat á fer algunas mes economías que 'l seu antecessor; pero tant se val. Ni las que fassa ell ni las que pugan fer los seus companys de tiberi representen ni signifiquen res. Trenta, ni quaranta, ni cinquanta milions d'estalvis han de treure al país de cap apuro, molt menys, si com tot ho fa presentir els tals aborros, son mes ficticis que reals.

Ab D. Camilo y sense D. Camilo, lo govern que presideix en Silvela y que té per estira-cordetas á n'en Villaverde, significa sols la prolongació del desgall y del despilfarro, de la desorganización y del empobriment, de l'anèmia y de la tísia, de l'arbitrarietat y de la reacció.

Y durará més ó menos, segons durin los últims recursos del país... ó segons duri la paciència dels espanyols.

P. K.

PELS RAJOLERS COOPERATIUS

Lo temporal del dimecres de la senmana passada causá estragos de molta consideració á la Bóbila La Redentora de Coll-blanch, propietat de la Societat de rajolers del Pla de Barcelona.

Pochs mesos enrera tinguérem lo gust de donar compte detallat de la inauguració oficial de la indicada Bóbila, filla de un acte d'abnegació, esperit de sacrifici tenacitat y energia, de un núcleo de honrats obrers, desitjosos d'emanciparse, per obra exclusiva de sos propis esforços, de la tirania del Capital. La Bóbila de Coll-blanch no treya sols fum al coure l'obra: era ademés un faro perpétuo que ab els resplandors mostrava als braus obrers el camí de la seva emancipació.

En aquest concepte, els rajolers que sapiguéren donar un exemple tan admirable de iniciativa y de constancia, avuy que 's troban retuts per una calamitat de la naturalesa, mereixen l'apoyo resolt de totas las personas que simpatizan ab la idea cooperativa.

Ben clarament els ho manifestarem aixís, quan ens dispensaren l'honor de invitarnos á una reunió, que al objecte de arbitrar la millor manera de reparar los grans danys suferts, celebraren en lo local de l'Associació dels Coros de Clavé. Lo que 'ls diguerem particularment, avuy ho repetim en públich. Poden contar en tot y per tot ab lo concurs decidit de LA CAMPANA DE GRACIA, los intrépits soldats de la cooperació, honra de la classe obrera catalana.

AN... tinu'se casi diariament els meetings revisionistas. La opinió s'hi interessa, especialment la opinió lliberal y democrática que 's demna al veure que pesa sobre Espanya la negra taca del procés de Montjuich. Y es de notar que fins ara no ha sortit una so'a veu que s'ha atrevit á contradir las justas aspiracions de la causa revisionista.

No obstant la revisió no adelanta un pas. Lo govern, donant probas de una descortesia escandalosa, deixa sistemàticament sense resposta 'ls telegramas que se li envian al final de cada meeting.

Entre tant, augmentan els rigors y 'ls mals-tractes contra 'ls 21 infelissos que purgan en los presidis els

errors comesos al fallarse aquell procés, que ha sigut objecte de tan gravíssims comentaris. Hi ha coses que revoltan la sanch y aquesta es una d'ellas.

Si 'l govern sigt's capás de pensar en las consecuencias funestas de la falsa jesuítica ab que procedeix, estém segurs que pendria una resolució definitiva.

Desa'nent los clams de l'opinió pública y mostrant-se sort á las exigencias de una justicia reparadora, está sembrant á mans plenas las llevors del anarquisme, en lo cor de las masses populars, tan propensas á sufrir las agrors dels ressentiments. Ja la compassió que ha experimentat sempre per las pobras victimas no li ompla tota l'ànima: en ella hi té un lloch cada vegada mes ample, l'esperit de venjansa, ab motiu de tanta iniquitat seguida de tanta injusticia.

ACTUALITAT

—Mira, noy, mira: y después dirán que á l'Aduana no 's despatxan fardos!

¿No está vigent á Espanya una ley de repressió que pena la propaganda del anarquisme?

Donchs comensi 'l govern per aplicársela á sí mateix, ja que fa mes anarquistas en Silvela ab las sevas camándulas, que tots els terroristas plegats ab las sevas excitacions.

Los héroes de Baler, qu' en tan bon lloch varen deixar lo nom d'Espanya, resistint impávids per espay de un any l'assalt dels taga'os, per últim han o' tingut del govern, la recompensa de que aquest els ha cregut mereixedors.

Als soldats se 'ls ha concedit una creu pensionala ab 7 pessetas 50 céntims al mes.

—¡Alsa amigo!—dirán ells.—¡Un ralet diari y ab descuento!... ¡Qui no tira per héroe pagantse tan bé!...

Alguns pares de familia han acudit al govern, demanant qu' en compliment de la ley votada en Corts, que fixa sols en 80 mil homes l'efectiu d'l'exércit, se rebaxi degudament el cupo de aquest any, que s'ha fixat en 60,000.

L'atinada reclamació dels pares de familia fins ara ha quedat sense resposta. En Polavieja no la va donar, ni l'Azcárraga, sens dupte perque no vol ser menos que 'l seu antecessor, la dona tampoch. Y en tant continuan com si tal cosa las operacions del reemplaç.

Y es que com exigents, arbitraris y descortesos don Camilo y D. Marcelo se semblan com dos gotas d'aygua.

O millor dit, com dos llàgrimas delas qu' en aquests dias de desconsol brotan dels ulls de milers de mares, al veures tan injustament despossehidas dels seus fills.

Los gremis barcelonins continuan mes fermes que may en sa resistencia passiva al pago de las contribuciones.

Tots els medis que fins ara ha empleat en Villaverde per reduhirlos, han resultat no sols inútils sino contraproduhents ja que han anat fent creixer de día en día l'animadversió contra un govern desastrós y suicida, que no comprén lo que 'l país reclama y necessita.

L'actitut dels gremis de Barcelona s' veurá secundada per tot Espanya, convertintse en lo punt de partida de la verdadera regeneració.

Un altre valent, que podrá dir:—Si per cada vegada que capitulo 'm donan aquest pago, vingan plassas fortas, y jo m' encarrego d' entregarlas al enemich.

Y tindrà rahó 'l general Jáudenes. Per la capitulació de Manila, 'l Consell Suprém de Guerra y Marina l'ha condemnat á ser separat del servey; pero ab dret á percibir tot lo sou. Se 'l considera inapás d'exercir la carrera, pero prou apte per embutxacarse 'ls naps que li correspondrian si continués exercint lo seu ofici.

La divisa militar espanyola será prompte aquella frase que diuen las criaturas: «Y á la bossa no hi toquem.»

Avuy dissapte se donará en lo Circul de la Fusió Republicana.—Rambla del Triunfo, 42 (Sant Martí de Provensals) una vetllada necrológica á la memoria del mártir Francisco Gana. En ella hi pendran part distints oradors dels partits avansats y ademés s'hi llegiran alguns treballs escrits expofés per alguns companys del difont residents als penals de Melilla, Albuñemas, Chafarinas, Peñón y Burges.

La senmana próxima publicarem lo número extraordinari corresponent al actual mes de octubre, pel qual tenim preparats treballs y dibuixos de gran actualitat.

CARTAS DE FORA.—Vendrell.—Ab motius fundats podem dir que no ha sigut escrita en aquesta vila, la correspondencia que fetxada al Vendrell, publica el periódich *El Porvenir* de Valls, la qual es ademés un teixit de goffias. O sino que publiqui el nom del seu autor. Si un periódich com *El Porvenir* que ostenta el títol de republicà, té un interés especial en patrocinar la candidatura conservadora del ricatxo Sr. Gassol, aspirant á la representació de aquest districte, pot valerse de altres medis mes lleals, que 'l de atribuir als republicans vendrellenchs intencions que no tenen ni han tingut may. Ja no s'hauria de tractar d'eleccions per p rmetres totas las libertats. La carta inserta en *El Porvenir* de 30 de setembre no pot ser considerada sino com una verdadera tupidada periodística.

Bauma del Vild (Monistrol).—Dinou senmanas faja que 'ls treballadors de la fàbrica Vial y Jover situada en aquest terme tinguérem á bé organissarnos, pera alcançar alguna millora en las condicions del treball y obtenir lo respecte degut al home que ab la seva suor contribuïx á enriqueix á qui li dona feyna. Aquest respecte es lo que mes ens ha faltat: lo representant de las seccions de preparació y filats es un modelo de insensatés pels abusos y arbitrarietats que comet incessantment. Lo director de la fàbrica que sols se cuida de menjar bé y de fumar bons habanos, quan se li presenta unacomissió á ex-

posarli las queixas de algún obrer, lo únich que sab respondre es:—Quan vos bingui un treballador á queixarse, agaféu nna vara y rompeuli per las costellas.—Y per últim un tal Siset, majordóm que á tot arreu hont ha exercit mando ha sigut lo terror dels infelissos obrers associats, lo 19 de setembre, sense com va ni com costa, va despedir á dos obreras y va negarse á rebre á una comissió que per arreglar bonament l'assumpto tractava de parlar ab ell. Per aquest motiu tots los treballadors en massa obehint á la ley de la solidaritat, varem declararnos en huelga. Que sápigat tothom que 'ls abusos, las arbitrarietats, els mals tractes y 'ls desprecis de que hem sigut objecte, son els que 'ns han obligat á pendre una resolució, qu' es l'única que podian aconsellarnos els nostres interessos socials desconeguts y la nostra dignitat villanament ofesa.

Badalona.—També han caygut sobre aquesta ciutat una colla de gats negres que han vingut á establir una escola d'ensenyansa. Per ara son vuit y portan quatre joveretas, que no contan més enllá de 20 anys, que si no son germanes ó nebotas dels enfadillats, hem de creure que las tindrán pera fer totas las feynas que convingan. Ja cal que 'ls pares avants de confiar los seus fills á semblants personatjes s'hi pensin mes de dos vegadas.—Un Reinardé ha aparegut en la fatxada del titulat *Circul catòlich*. Si al últim Badalona no ha sigut menos que altrás pobla'ions, bó seria que sapigués imitar la conducta de moltras d'ellas, que ab tan brillo han sapigut ventarse las moscas violeras del ultramontanisme.

L' ULTIM CONSELL DE GUERRA

ALLATS los processos de Cavite, de Santiago de Cuba y de Manila, y demostrat hasta la evidencia que ni en Montojo, ni en Cervera, ni l'Agustí, ni en Jáudenes, ni en Linares, ni en Toral, tenen cap classe de culpa en la inmensa catástrofe que ha devorat las nostras colonias, sols una cosa faltava resoldre y aquesta va veurers l'altre día davant del consell de guerra.

¿De qu' y de qu' s tractava? Aixó es lo que aném á explicar al lector, donantli un extracte de la vista, que fins ara no ha publicat cap més periódich.

Constituit el tribunal en la forma acostumada, lo president procedeix al interrogatori del acusat.

- Procesat, alís. ¿Cóm se diu?
- Bonifaci Espanyol.
- ¿Edat?
- Bastant criatura.
- ¿Professió?
- Burro de carga.
- Molt bé. ¿Ja sab per qu' se 'l processa?
- No senyor: jo no sé may res.

—Pues se tracta d'averiguar la responsabilitat que li pot cabre en la ruina colonial d'Espanya.

—¿A mi? ¡Aquesta sí que seria bona!...

—Si seria bona ó dolenta, aixó es lo qu'ara veurém. El fiscal pot interrogar al acusat.

El fiscal, després de consultar los seus apuntes:

—Respongui: l'esquadra que s'va perdre á Cuba ¿qui l'havia pagada?

—Jo.

—La que s'va enfonsar á Cavite ¿qui l'havia pagada?

—Jo.

—¿Qui havia donat los diners pera artillar més ó menos malament las Antillas y las Filipinas?

—Jo.

—Els soldats que formaren l'exèrcit colonial ¿qui va proporcionarlos?

—Jo.

—Qui va mantenir á las tropas, qui va comprar pólvora y balas, qui va pagar als generals?

—Jo.

El fiscal, al acabar aquest interrogatori, se gira al tribunal ab aire de triufo.

—¿Se necessita res més pera demostrar la culpa del acusat? ell mateix ho confessa tot.

—¿Jo? Lo únich que hi fet ha sigut respondre á las sevas preguntas.

EL PRESIDENT (ab energia):

—¡Calli l'acusat! Convicte y confés dels seus delictes ¿s'atreveix encare á gastar bromas?

—Permetim.... Jo no gasto cap broma ni he confessat res.

—¡Torno á dirli que calli!... Té la paraula l'fiscal.

—Senyors—diu aquest ab accent solemne.—Després de la candorosa confessió del acusat, no necesito esforsarme gayre per demostrar que l'únich, el verdader culpable de tot lo que acaba de passarnos es ell.

—¿Jo?

—Sí, senyor: si vosté, Bonifaci Espanyol, no hagués pagat l'esquadra de Cuba ni la de Manila; si vosté no hagués facilitat los medis pera defensar las costas cubanas y las filipinas; si vosté no hagués donat lo contingent de soldats del exèrcit expedicionari; si vosté no s'hagués avingut á pagarlo y mantenir-lo....

—Pero si jo....

—Calli li dich. Si vosté no hagués fet tot aixó, ni l'esquadra s'hauria perdut, ni las defenses de las nostras possessions haurian fet una planxa, ni l'exèrcit s'hauria embarcat, ni hauriam suert una derrota tan tremenda, tan complerta y tan vergonyosa com la que avuy estém deplorant. De lo qual se'n dedueix: Primer: Que vosté es el responsable de la catástrofe. Segon: Que l'únich que mereix càstich es vosté.

—¡Protesto!

—Protesti tant com vulgui. El consell se retira á deliberar.—El tribunal se reuneix en un recó, xiuxiubeja alguns minuts per cubrir las apariencias, y després de constituhit altra vegada, l'president pronuncia l'fallo:

—Considerant que Bonifaci Espanyol es el causant de la nostra ruina; considerant que l'seu delictes no pot quedar impune; considerant que la seva mansuetut es inagotable, lo tribunal condemna al acusat á pagar d'aquí endavant doble contribució.

..

Aquí terminá l'Consell.

Un día d'aquests comensará á cumplirse la sentencia.

FANTÀSTICH.

LA NOVELA DEL «CRISTIANO»

I

¡AMUNT!

Victoriós en cent batallas á las quals no va assistí, l'home torná fet un héroe, y exclamá:—¡Ja soch aquí! Ja soch aquí, y d'igual modo que acabo de ferho allá, ajudat de Deu y ls frares la casa us vull arreglar.

Li alsaren archs de triufo pintats de colors dels fins, li dedicaren poesias y planxas y pergamins; ab lloré y fulles de roure coronaren lo seu front, com si fos un Espartero ó un Prim ó un Napoleón, y per millor demostrarli la gratitut de la gent, fins li van doná una espasa benedida previament.

—¡Es l'home que s'necessita!—deya l'seu coro eridant: ¡Ay, el día qu'ell governi! ¡quinás cosas se veurán!

II

¡ARA, ARA!

Després d'una temporada de navegá ab rumbo incert, un día de cop y volta l'héroe va arribá al poder.

¡Quin programa l'que va darnos! May se n'ha vist de milló: foch nou en tots los terrenos, gran descentralisació, inmensas economías, fora abusos, fora enganys.... ¡Tot bó, bonich y barato, y assegurat per cinch anys! Ell ho deya, ell ho afirmava y ¿no ho havia de fé,

un home que á Parañaque s'havia portat tan bé?

—¡Visca l'general cristiano!—

cridava l'beyato aixám:

¡Visca l'salvador d'Espanya!....—

Y tothom deya:—Veyám!....

III

¡CATAPLÚM!

Set mesos ocupá l'puesto, y de tot alló promés, segons ens conta l'Historia, lo gran home no feu res. No va fer més que xalar-se, armá alegres excursions, acceptá l'galants obsequis de amichs y congregacions, repartir creus pensionadas al personal preferit y dar balls al seu palacio cada dijous á la nit.

¿Economías? Ni una.

¿Reformas? Ja avisarán.

Tots los punts del seu programa varen anarse olvidant.

Y en lloch de reduhí ls gastos,

com jurá en mil ocasions,

demaná una borratxada

per gastársela en canons.

¿Qué va passar? Que l'seu crédit

se dissipá com el fum,

y quan menos ell s'ho creya,

una tarde ¡cataplúm!

Caygué en posició tan trista

y ab tan desgraciad ressó,

que ¡oh fragilitat humana!

ja may més feu res de bó.

IV

DESPRÉS

Després... Cubert de ridícul, sense amichs ni autoritat,

va quedar, poch més ó menos,

com un paraygua esbotzat.

Los polítichs se'n burlavan

y al toparlo pel carré

els noys li cridavan: ¡Vóltal!

y alguns homes grans.... també.

Trist destino l'dels tanocas

que moguts pel neci orgull

crehen tenir bona vista

y l'que tenen es pa al ull!

..

Moral: Avants de fé l'meco,

pensa lo qu'ets y l'que vols

y vés si la teva pasta

es d'héroe.... ó de fer bunyols.

C. GUMÀ.

CONCELL Á UN SOLITARI

Quan, per estar tancadas las Corts, en Romero Robledo no pot manejar la llengua, manja la ploma: quan no pot parlar, escriu.

Y hem de confessar que devegadas lo fa bé, ab ma nerviosa y ab ploma d'acer «que el delgado papel rasga.» Sense haver vist lo manuscrit, jurariam qu'es per aquest estil la carta dirigida al *Porvenir*, periódich de Linares, en la qual s'hi llegeix lo següent párrafo:

«No llame quien tenga ambición personal á las puertas de Palacio.

«Allí no tienen entrada los hombres de buena voluntad mientras vayan solos.

«Hay que ir cogido á los faldones de las levitas de Sagasta ó de Silvela, dos personalidades fracasadas políticamente.

«La nación está condenada á que turnen en el Gobierno esos dos hombres.

«¡Pobre España!»

..

¡Y pobre Romero Robledo!—exclamém nosaltres.

Sol s'ha quedat y ja á las portas del gran rebost no pot truarhi perque no se l'escóltan. Y agafadas als faldons de las levitas de n Silvela y en Sagasta hi ha tantas mans, pero tantas, que ja las sevas no hi caben.

No per aixó té que afilirse.

¿Vol que li conti un succehit?

Me passejava l'altre día per las aforas de una població de Catalunya ahont s'hi está efectuant un obra pública important, y vaig arribar á una pedrera, en la qual no hi havia mes que un sol treballador.

Ab ma forçada empanyava l'parpal, y dali que dali sobre la penya, anava obrint en ella un forat de barrinada. Las penyas per dures que sigan, si no escoltan súplicas, s'ablanceixen sempre als cops del acer perfidíós.

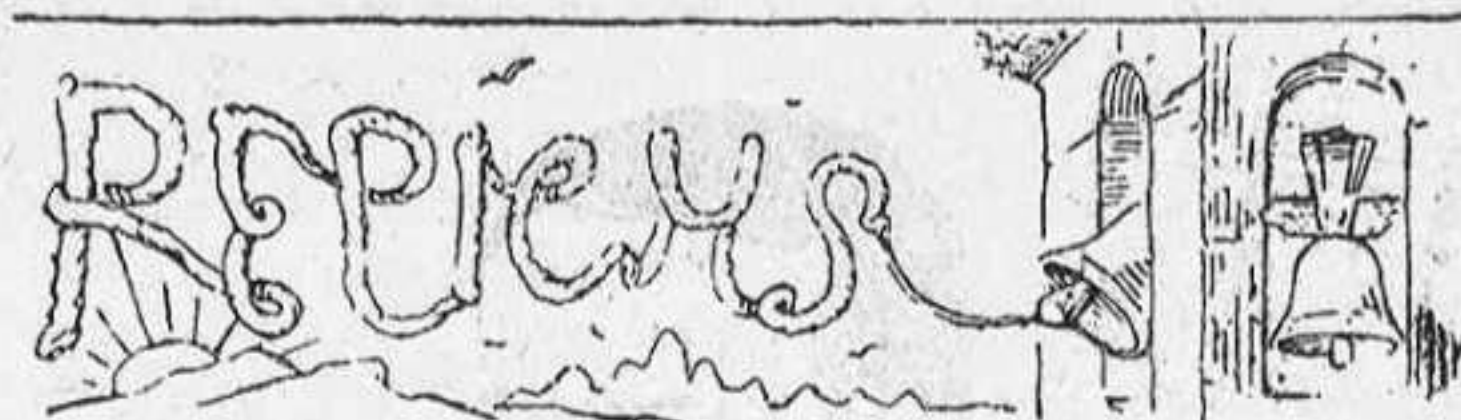
Quan lo forat sigué proa fondo, hi introduhí un cartutxo de dinamita, hi calá foch, reventá un tró esgarifós, y la penya esvinzada de dalt á baix saltá en mil trossos.

..

Aixís procedí aquell solitari de la pedrera.

¿No ls diu res aquest exemple als solitaris de la política?

P. DEL O.

N ensotarat lúbrich, que destilava luxuria per tois els poros y despedia pels ulls fogueradas de desirj carnal, dias enrrera, á entrada de ioch, perseguía á una honrada obrera, que al eixir del treball s'encaminava á son domicili.

Cada cop que lograva atrapar-la li dirigía de gayrell certas frasses capassas de ruborizar á un guarda-rodas. Y com la noya no'n fes cas, anant seguint amatent el seu camí, ell li corria darrera á cada instant mes encalbrinat.

Quan la coloma perseguida s'ficá á l'entrada de casa seva, situada en lo carrer de Aragó, cantonada al de Aribau, l'esparver ensotarat estava tan cego que no repará en encauharse obrint las úrpas per apoderarse de la seva presa. Llavors la noya comensá á xiscar; vehíns y transeunts acudiren pressurosos al lloch de la ocurrencia, y era tal la seva indignació al enterarse del assumpto, que no á haverse presentat casi al mate x temps alguns agents de l'autoritat, haurían sanjat la qüestió, tirant al Teñorio ensotarat de cap á la sanja del carril que passa per aquell carrer.

L'autor de aquest escándol inaudit, no era altre que l'tamós Mossén Jaume, ex-capellá del Cementiri nou, que quan desempenjá aquest càrrech tant doná que parlar ab las sevas francatxelas, tiberis y enredos de tota mena.

Es molta llástima que al donarli la cessantía, l'deixessin lliure y en disposició de campársela per aquests mons de Deu. De capellá del cementiri podian haverlo deixat; pero obligantlo á desempenyar las sevas funcions aparedat dintre de un ninxo, encare que hagués sigut en companyia de las sevas currutacas.

En fi, podia ferse algo que se semblés al final de la Aida.

Han sigut de nou repoats en lo seu càrrech els empleats de l'Aduana de Port-Bou, que al entrar uns bisbes á Espanya, en cumpliment de son deber, registrarren sos equipatjes, exigintlos los drets corresponents per alguns articles que volian entrar de contrabando.

Per aquest motiu sigueren destituhits, ab escándol general de totas las personas decentes que crehen que s'bisbes, homes al fi com els demés, venen obligats á cumplir las lleys de la nació, y ells mes que n'ngú si professen la máxima evangélica que diu: «Doneu al Cèssar lo qu'es del Cèssar.»

A pesar de haverse fet justicia á tan dignes empleats, s'ha de confessar que la broma que se'ls feu, resulta una mica massa pesada. Just fora, donchs, que al alt empleat que va destituhirlos, li donguessin las dimissorias... y que ho anés á contar als bisbes.

En un magatzém de comestibles de Sevilla, ha aparegut lo següent rétol:

«Chocolate del Sagrado Corazón de Jesús.»

Desirjém que l'negoci li surti bé, y aixís quedarà ben corroborat que ab lo Sagrat Cor de Jesús son molts els que hi sucen.

Molts se figuravan qu'en Durán y Bas seguiria á n'en Polavieja; pero s'han enganyat de mitj á mitj. Afarussat á la cartera, no la deixa ni que li piquin els dits. Durán y Bas se deya avants; pero en lo successiu s'haurá de dir: Durán y S'hi queda.

En Gamazo va caure de caball y s'va rompre un bras.

Aixó es lo únich que li faltava pera poderse encarar ab en Sagasta y dirli:

—Mestre: ja soch tan jefe com tú. Tú't vas rompre l'peroné, jo un bras. Estém tants á tants.

Els que han vist á n'en Silvela, asseguran que las ayguas de Cestona varen probarli tant. Está avuy mes gras, mes copulent que quan va anarhi. Oh y ara, ab la cayguda de n Polavieja encare hi posará dos pams de greix.

Ab lo qual resultarà veritat lo qu'está dihent Espanya entera:

—Aquest home cada día'm pesa mes!

Davant de un reinaré:

—Tú mira: sembla una placa de seguros contra incendis.

—Pero es tot lo contrari.

—¿Qué vols dir?

—Que las placas de las Compañías, aseguran els

L' ACTITUT DEL ALCALDE

VILLVERDE:—Vinch á que 'm firmi las autorisacions per entrar en lo domicili dels contribuyents morosos.
DOCTOR ROBERT:—Está bé, déixilas aquí sobre, que quan no tinga res més que fer ja me las aniré mirant.

CAMBI DE MINISTRE

—Ego impositi tibi bonetum in nomine Patri et Filio et Spiritu Sancto.
—Amén.

edificis contra 'l foch, mentres que las placas de la Compañía dels Loyolas sembla qu' están cridant el foch sobre 'ls edificis que las ostentan.

Revelació feta per en Sagasta, durant lo curs de l' última crisi:

—Jo no apoyaré á cap situació que no estiga presidida per un Silvela.

—A que ha quedat reduhida l' obra de Sagunto!

Entregada exclusivament á l' explotació de dos quadrillas de gitanos blancs, que funcionan baix la mirada socarrona de 'n Martínez Campos.

Mentres va exercir lo ministeri de la Guerra, instalat reglament en lo Palau de Bonavista ¿saben quí li guardava 'ls mobles? Una comunitat de monjas.

Las místicas esposas del Senyor els hi respallavan, espolsavan y pulían ab especial carinyo.

Y ara 'ls hi han tornat degudament benehitis per tots los costats.

Ha perdut la cartera de ministre; pero en lo successiu tindrà una ganga que val mil vegadas mes que una cartera.

Aixís, cada vegada que posi las ancas sobre un de aquells sillons que las monjas li guardavan, li entrarà al cos á manera de ajuda espiritual, una dósis de quaranta dias de indulgencia.

D. Arseni, tant bon punt quedá resolta la crisi, exclamá en un rapte d' entusiasmo:

«Estich á la disposició del gubern y aceptaré 'l càrrech que 'l nou ministre vulga concedirme.»

Jo ja sé quín càrrech li do-

narán: el de guarda jurat del terme de Sagunto. Y 'l ministre li dirá:

—Sobre tot vigili que no 'ns robin las garrofas.

Set mesos justos ha durat en Polavieja á n' el ministeri.

¡Quí havia de imaginarse que 'l que 's volia menjar mitja Espanya y ficarse á la butxaca l' altra mitja, no passaria de ministre set-mesó!

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' PENÚLTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-ta-rí-na.
- 2.ª ANAGRAMA.—Cantar—Tancar.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Saldoni y la Margarida.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Mosquit.
- 5.ª GEROGLIFICH.—Una grossa te dotze dotzenas.
- 6.ª GEROGLIFICH ILUSTRAT.—Lo pobre lleó espanyol se 'ns ha tornat un gos d' ayguas.

Han endavinat todas las soluciones los ciudadanos Pere Groch, Fill de la Mixeta y Un Aranés; n' han endavinadas 5. A. Mestre y J. Bon-fil; 4. Joan Rocavert y Pau Pica; 3. Lo Vell Cancarria, P. B. de Vilafranca, Pallet, y A. Vila; 2. Vidal Quelu, y Una no més, Joan Rebusqueu y l' Endavinador N. del T.

ENDEVINALLAS

XARADA

La Lola, una tot portera
entonada com un duch,
deixa un xicot molt primera
per un altre qu' es tres-hu.

Dos sé com ella l' estima
sent com es home tan crach;
te cara de prima-prima
y hu-tres com l' avi del Parch.

ROCH SERRA PAGÉS.

ANAGRAMA

—Miri, Tuyas: ja estich tot
de dirli que á la escudella
no vull que hi posi total
perque no agrada á la Elena.

SISKET D. PAILA.

QUADRAT

• • •
• • •
• • •

Primera ratlla vertical y horisontal: teatro de Madrid.—Segona: lo que 's pert quan s' está alelat.—Tercera: passió —Quarta: teatro de Madrid.

N. N.

GEROGLIFICH ILUSTRAT

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadanos J. M. de Sucre, V. M. S., Mr. M. dels Elefants, P. Cisa y M. Gallofre, Jaume Mar, R. Homedes Mundo, Miquel Cabeza, J. Emma, J. Samaranch, I. Era Bo, Pallet, Vidal y Quelu y Un Sampedorech:—Lo qu' envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadanos P. B. Vilafranca, Joan Rocavert, Amando Messager, Un Xinxonet, P. Aixert de Reus, Crispin Crispí y Crespo de Crespiá, E. Domínguez Roig, K. X., Martin Gala, T. Pataka, Un Relletjer, E. Zloa B., J. Gorina Roca, y V. M.:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta senmana.

Ciudadá M. Brot de Farigola: Los seus versos revelan un noble desitj; pero molt escassa inspiració.—Mr. Jean Espill: De lo que 'ns envia no considerém aprofitable sino un epigrama.—Cassimir: L' articlet va bé; no hi ha mes que una cosa: ¿es cert que 'l doctor del Laboratori tingué la tolerancia que vosté suposa? Si es una broma sols ho será per vosté; pero per ell seria una injuria. Treguins de duples.—Chelin: Las composicions son fluijetas.—Lluís del Castell: La composició va bastant bé. Respecte á la consulta: creyém que basta la presentació de tres exemplars.—Ll. Bnnin: Mirarém de aprofitar algun acudit.—J. M. Oromí d' Aris: Lo treball es molt intencionat; pero es també molt incorrecte.—A. Carrasca Gayán: L' assumpte de la seva composició es ben poch simpatic.—Sucre Candi: La composició de vosté, ara va millor.—J. Muntia: No 'ns veyém ab cor de aprofitarla: está plena de incorreccions.—A. Pallejá: Mirarém de utilitzar alguna cosa.—J. Rocavert: L' anagrama que 's refereix el varem rebre per partida doble.—J. Gratacós: Los seus versos no 'ns fan el pes.—Gafarró: Lo vers séptim té dos silabas de massa: correjít degudament lo sonet anirà bé.—Martí S. Vidal: Es molt fluij y no diu res de nou.—J. Moret de Gracia: Aprofitarém algo.—A. Granada: No va.—J. Ferraté: Com tampoch lo de vosté.—J. Durán: Es molt fluij.—Pepet Snerrot: Va bastant bé.—L. Negre: No 'ns va.

Ciudadanos E. Benages, P. Talladas, E. Ors, A. Mundet, R. Pomés, A. Spau, J. Capella, V. de Alax, y J. Molas:—Rebuts los traballs destinats al Almanach, mil gracias.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

LA CAMPANA DE GRACIA

PUBLICARÁ NÚMERO EXTRAORDINARI

Lo próxim dissapte, día 14

8 planas * 10 céntims